

gange, og lad os såmænd bare høre det 20 gange til, men flertallet for at få en sådan folkeafstemning er altså ikke vokset, og der skal et vist antal til, som ikke er opnåeligt.

Og så er jeg uenig med fru Madsen i, at befolkningen er nødt til at sætte sig ind i noget – fru Aase Madsen, fru Aase D. Madsen; undskyld, jeg skal aldrig gøre det mere, men jeg tog altså fejl af en anden kollega, undskyld – for det er ikke rigtigt, at befolkningen er nødt til noget som helst; befolkningen gør, lige hvad den vil. Og jeg er sikker på, at flertallet – det kæmpestore flertal af befolkningen – ikke vil lade sig lokke eller tvinge til at sætte sig ind i disse to tykke, fede, svært sammensatte lovgivningers mange krinkelkroge.

Det er jeg sikker på, ikke fordi de ikke kan, for det kan de lige så godt, som vi kan, men for det første er de ikke nødt til det, og for det andet er jeg sikker på, at de ikke vil lade sig lokke til det af fru Aase D. Madsen, for de gør, nøjagtig hvad der passer dem.

Og jeg er stadig væk modstander af folkeafstemninger, for man skal svare på kringlede, indviklede spørgsmål med et ja eller et nej, og den form egner sig ikke til afgørelse af sådanne sager.

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

Jeg synes, det er dejligt, at debatten udvides i poetisk retning, og derfor får jeg lyst til også at citere den samme Benny Andersen, som hr. Arne Melchior citerede for et øjeblik siden, for fire små linjer, som jeg formåede ham at skrive for ca. 20 år siden til brug for nogle tv-udsendelser, som jeg dengang producerede, og de lyder som følger:

»Danmark er et udstrakt land
fordelt på mange øer.
Mellem dem er meget vand,
og på dem ligger søer.
Spredte øer titter frem
som tuer i en vandmark.
Samles kan de kun af dem,
der synger en sang om Danmark.«

Sådan!

Og det lille vers havde jeg i baghovedet, da jeg på dronningens fødselsdag forleden kørte ude fra min bopæl på det yderste Nørrebro

med en linje 5. For i bussen sad der to danske børn, som var på vej til skole, og ved det næste stoppested stod der to indvandrerbørn, og de to danske børn jublede, da de så dem, og de kom ind i bussen, og de delte sæder. Og så sagde den lille indvandrerdreng til den danske pige: »Hvorfor flager de i dag?« Det var der ingen der vidste. Så sagde den anden indvandrerdreng: »Det er nok, fordi der kommer en eller anden diktator på besøg i Danmark.« Men det troede den første dreng ikke på, så han gik hen og spurgte buschaufføren, og han kom jublende tilbage og sagde: »Nej, ved I hvad det er? Det er dronningens fødselsdag.«

Sagt af en dejlig indvandrerdreng på 8 år!

Og jeg har tænkt mig at gøre nøjagtig det samme, som hr. Arne Melchior gjorde, nemlig at henvise til den flotte tale, jeg holdt ved den første fremsættelse af det her forslag, og det vil jeg så gøre. Jeg har dog ikke sidetallene, men de, der er interesserede, kan selvfølgelig slå det op.

Men jeg har selvfølgelig lyst til at sige lidt alligevel og trække nogle af de ting frem, som er årsagen til, at Det Radikale Venstre har haft stor lyst til at gå ind i dette arbejde med at få skabt en bedre integrationsmulighed for de fremmede i vores land ved at være med til at udarbejde forslaget til denne integrationslov.

Udgangspunktet har nemlig været ønsket om at foretage en bedre integration, og vores holdninger og vores debatter i Det Radikale Venstre har overhovedet ikke taget udgangspunkt i det, der høres i dele af den danske befolkning, og som styrkes af udsagnene fra den yderste højrefløj.

Når vi siger, at vi ønsker en bedre integration, så er det med baggrund i, at vi gerne vil styrke flygtningenes selvværd og selvspekt for derigennem at give dem en øget mulighed for at vende tilbage i ære og værdighed på det tidspunkt, hvor det måtte være muligt.

Derfor tager vi afstand fra den kritik af forslaget, der især er kommet fra Venstre: at vi med dette lovforslag gør Danmark til et indvandrerland. Det er ikke tanken. Tanken er at give de stakler, der får asyl i vores land på grund af forfølgelse og fornedrelse, en bedre mulighed for i kort eller længere tid at leve sig mere ind i vores samfund og blive mere selvhjulpne for derigennem at give dem muligheden for at betale noget tilbage til det samfund, som de p.t. er en del af, også i form af et økonomisk bidrag ved, at de får en placering på